

Laia Longan

En Lluc i en Fred DeSucre a l'illa invisible

Dibuixos de Tha

PRIMERA PART

D'una banda

Capítol 1

La filla del carter de Marblava somiava. L'Ariadna somiava a totes hores, normalment davant de la bola del món que el seu pare li havia regalat per Nadal. Se sabia de memòria el nom de totes les ciutats importants: Nova Escopinya, Londina, Paristol, i els llocs del món que li semblaven més exòtics i fascinants, com Burniol, Flandivia o Trombay.

—Valdria més que t'apreguessis els carrers de Marblava de memòria, filla —li deia el seu pare—, per quan facis de cartera. Un bon carter ha de conèixer els carrers amb els ulls tancats.

Però a l'Ariadna no li interessava aquell sarró ple de cartes, i bufava i rebufava sempre que havia

d'ajudar el seu pare, i ho havia de fer sovint, sobretot en dates assenyalades com les festes de Nadal o a l'estiu. A la tardor i a la primavera, però, tenia molt de temps lliure.

—No ho entenc —bufava, en canvi, el seu pare—. Sembla que amb l'arribada de les flors tothom s'oblida de tot.

I és que al pare de l'Ariadna li agradava molt ser carter. No havia sortit mai de Marblava, igual com no n'havien sortit el seu pare ni el pare del seu pare, tots carters.

—Pare, i no has pensat mai a viatjar?

—Viatjar? Per anar a on, filla? Aquí a Marblava tens tot el que pots necessitar. Tenim bons amics, el mar, muntanyes, a l'hivern hi fa fred i a l'estiu, calor. Tenim una església preciosa i bon menjar. Què més li podríem demanar a la vida?

En aquells dies, l'Ariadna baixava a la platja, a mirar l'horitzó, i seguia somiant. Allà les velletes s'asseien a les seves cadires fetes d'espart a mirar el mar i a esperar que els seus marits tornessin de la pesca, mentre cantaven antigues cançons i pentinaven en veta el cànem que després convertirien en cistelles i xarxes. A l'Ariadna li semblava que pentinaven els cabells d'una nena, però de seguida oblidava els feixos d'espart picat i les garbes de

palla de sègol i es perdia en la immensitat del mar. A ella li semblava màgic, sobretot quan pensava que les seves aigües ja mullaven aquella terra des de feia anys i anys. Pensava que antic era aquell mar i quantes aventures hi devien haver passat. Ja les àvies d'aquelles velletes tan treballadores les esquitxava aquell mateix mar, i llavors, l'Ariadna es delia de felicitat, només de pensar que alguna cosa podia ser tan prodigiosa.

Capítol 2

L'Ariadna somiava. Somiava desperta a l'oficina de correus, davant del mar, mirant els vaixells i mentre feia girar la bola del món, però sobretot somiava mentre dormia; somnis tan estranys com aquest:

Camino per passadissos desconeguts. Semblen foscos i laberíntics, però alhora tot transmet alegria. Se sent olor de te de gessamí i de pa de pessic. Un nen corre amb una safata estampada amb elefants blaus a la mà, i desapareix rere una cantonada. Sembla que no m'ha vist. Sóc invisible. Al cap d'uns segons torna a passar, xiulant una cançoneta de to molt viu, que fa pensar en picarols. A la safata, porta una tetera

fumejant, dues tassetes verd poma de pisa, i una plata mitjana plena de galetes acabades de fer. El segueix un conill de Flandes blau. És tan gros com una llebre i té una cua que sembla un floc de cotó pintat de blau. Vaig darrere seu. Primer entrem en una saleta molt acollidora amb una pintura que de seguida em crida l'atenció. És molt acolorida i representa un carrer ample on hi ha cases i botigues dins dels arbres, i tot està ple de ponts i lianes que formen una mena de carrers elevats, com si fos un carrer en un primer pis, un altre en un segon, i així fins a dalt de tot de la tela. Contemplo amb atenció els detalls d'aquell quadre mentre sento el soroll de les tasses i les teteres en servir-les, i oloro el perfum del te de canyella que el nen els ha servit. Quan em giro, el nen i el conill ja no hi són. Surto corrent i els veig al final del passadís. «Espereu», els crido. Corro fent picar amb força les sabates contra el terra. Com és que faig tant soroll? Sembla que trepitgi un terra de fustes mal clavades, però jo continuo i, abans de tombar la cantonada, el conill s'atura en sec i es gira cap a mi. Jo m'aturo just davant d'aquell conill tan gros, que em mira fixament. «Tu em pots veure?», li pregunto. El conill assenteix sense deixar de mirar-me. Té uns ulls brillants i bondadosos, així que m'ajupo per acariciar-lo.

—Blauet, què fas? Afanya't —crida la veu del nen.

Ara el nen em veu. Em mira i em somriu, com si em reconegués. Fins llavors, no m'havia fixat en el seu rostre. Deu tenir la meva edat, i té els ulls negres i rodons com dues obsidians, grossos i molt vius, fins al punt que només veus els seus ulls, com si la resta del rostre, més menuda, no existís.

—Hola, Ariadna —em diu el nen sense deixar de somriure—. Em dic Lluc.

—Hola —contesto, una mica torbada.

—I ell és en Blauet —continua en Lluc.

—Com pots saber el meu nom? —li pregunto.

—Oh, això és molt fàcil —riu en Lluc—. Sé el teu nom perquè jo també et somio.

—I com és que no t'he vist mai?

—Oh, és que quan somio, procuro no fer gaire soroll.

Capítol 3

La primera carta va arribar un matí d'hivern, d'aquells tan freds i emboirats. El sobre estava fet a mà, molt rebregat i es notava que venia de lluny. El tipus de paper era molt especial, un paper molt aromàtic de color blavós. Només de moure'l una mica, una olor intensa de te verd es va escampar per tota l'habitació. Hi deia:

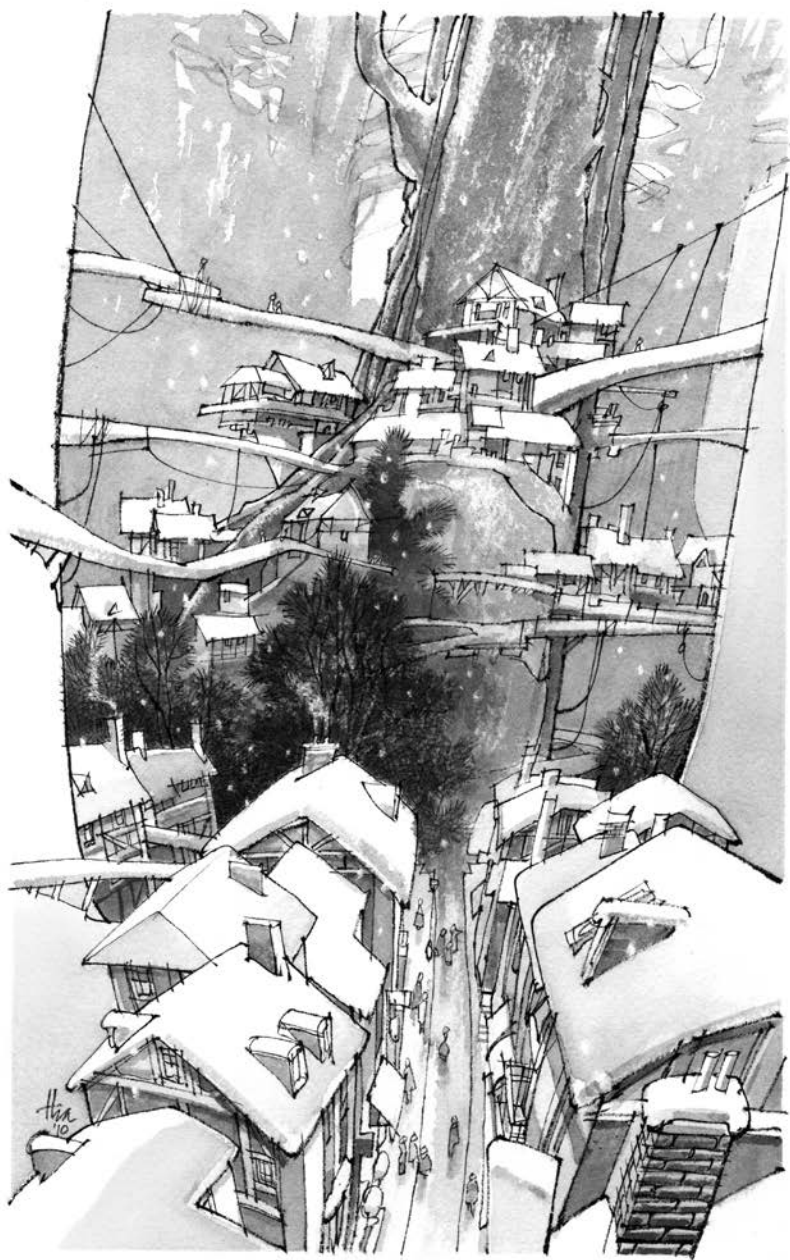
Ariadna
Carrer del Pont, 17
Marblava

Al remitent hi deia:

Lluc
Teteria de les espirals
Amstelom & Fedora

Estimada Ariadna,

Tot i que no m'has vist mai, em penso que ja sabràs qui sóc. Jo també et somio cada nit. Com que no puc fer res per evitar-ho (ni vull), he decidit que el millor que podria fer era escriure't una carta i presentar-me. El meu nom ja el saps, però no el de la meva ciutat. Es diu Fedora i per a mi és la millor del món. Com és el teu poble? En el meu somni no el puc veure gaire bé. Algun dia, quan puguem trobar-nos de veritat, t'ensenyaré Fedora. És una ciutat que ha crescut dins d'un bosc espès i, de lluny, només endevines que hi ha alguna cosa estranya pel fum de les xemeneies de les fàbriques, que s'enfila branques amunt com un volcà en erupció. A tots ens agrada que Fedora sigui un lloc alegre, i és per això que cada casa i edifici té un color diferent, tots ben llampants, amb llums de Nadal a les finestres i ponts per poder travessar el riu que creua el bosc. Els carrers es multipliquen en totes direccions i és molt fàcil perdre-t'hi, i això ens va molt bé per jugar a amagar-se, ja que hi ha carrers que van d'un arbre a l'altre, amb lianes i

passarel·les de fusta. I la cosa més important: la casa de caramels d'en Fred DeSucre. Quina botiga! No en conec cap altra de tan deliciosa. Miris on miris fa venir aigua a la boca: bombes de xocolata i maduixa, espirals de núvols ensucrats, martells gegants de taronja i menta, magdalenes farcides de caramel, i confits de mel i melmelada. La botiga és a dins de l'escorça d'un roure mil·lenari, tan alt com un gratacel, i a la porta, també de fusta, sempre hi ha flors fresques de grosella i hi penja un cartell que diu: «Si voleu confitar, no us oblideu d'entrar a visitar en Fred DeSucre. Us atendrem cada dia de la setmana, i sobretot els festius, de 10 del matí a 7 de la tarda. Bon confit». En Fred és el meu millor amic, el millor amic que et puguis imaginar, i segur que t'agradarà tant com a mi. És alt i fort com un sant Pau, té les galtes vermelles com un Pare Noel i les mans, gruixudes i calentes de tant fer dolços. No he vist mai ningú tan valent com ell. Sempre que la Punxetes, la gata de la senyora Àgata, negra com un fumall, s'enfila dalt del Roure d'en Fred DeSucre, ell puja de pressa, sense cordes, ajudant-se només amb les mans, a buscar-la. De vegades s'enfilen tan amunt que, des del carrer, en Fred DeSucre sembla una d'aquelles formiguetes marrons tan petites. Llavors jo em

tapo els ulls amb les mans per no veure'l, però sempre aconsegueix baixar amb el gat a sobre de les espatlles. Ell i jo anem sovint de viatge amb el seu vaixell, que va comprar a un pescador d'una petita illa del sud. Ell va a buscar ingredients per als seus caramels i a conèixer altres confiters, i jo l'acompanyo i aprofito per comprar nous tes per a la teteria. Ja ho veuràs, Ariadna, com t'agradarà en Fred DeSucre.

I ara ja plego, que la teteria de l'àvia està plena i en Blauet, el meu conill, té set. Sóc el millor preparant tes de tots els gustos: de gessamí, de xocolata, de canyella amb roses, i el meu preferit, el de perles de cacau.

Fins una altra estona, Ariadna.

Una abraçada,

Lluc